

[Finansministeren.]

at selv efter Udvalgets Flertals Forslag vil der paa den vedkommende Formues Afkastning, selv om den er 6 pCt., blive ved at hvile en Skat paa ikke mindre end 16 pCt., og naar det ærede Medlem til disse 16 pCt. lægger den halve Snes Procent, den vedkommende maa betale i Indkomstskat til Staten, og de mindst 15 pCt., som en saaledes situeret Mand sædvanlig maa betale i personlig Skat til Kommunen, er det ærede Medlem oppe paa godt 40 pCt., og jeg tror dog, at selv hans Blødtørst maaske nogenlunde kan tilfredsstilles ved en saadan Byrde alene i personlig Skat. Jeg finder den for mit Vedkommende endnu for høj under Hensyn til Ønskeligheden af at bevare Kapitalen her i Landet og fremme Kapitalopsparing.

Det ærede Medlem mente, at Bykommunerne fik slet ingen Gavn af Forslaget. Ja, det hviler jo paa en ganske overordentlig optimistisk Betragtning fra det ærede Medlems Side. Jeg vilde meget ønske, at han havde Ret, for havde det ærede Medlem Ret i, at Bykommunernes Beboere ingen Gavn faar af det, vilde det jo sige, at Byerhvervene gik glimrende, at de Driftsformuer, der er anbragt i Haandværk, Industri og Handel, afkastede store Procenter, langt over de 6—7 pCt., hvor der her er Tale om, at der kan gives Lettelse. Men Forholdene er jo, som alle ved, ikke saa rosenrøde, som det ærede Medlem udmaler sig dem. Der gives i Byerhvervene ligesom i Landbrugserhvervet et overmaade stort Antal af Bedrifter, hvor Driftsformuen, de i Bedriften anbragte Kapitaler, giver ikke en høj Forrentning, ja, ikke en Gang en normal Forrentning, men en ganske lav eller slet ingen Forrentning. Det ligger altsaa i Kriseforholdets Natur, at Bykommunerne i høj Grad faar Gavn af dette Forslag og ogsaa vil høste Gavn af, at Grænsen for Eftergivelsen er flyttet ned fra at være Halvdelen til at være 40 pCt.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg mente, at det Synspunkt, som var saa stærkt fremhævet af mig, om, at man ikke skulde drive Kapitalen ud af Landet, og om, at man skulde fremme Kapitalopsparingen og stille Formuerne paa en taalelig Fod, var forladt. Nej, det er det selvfølgelig aldeles ikke; som det ærede Medlem ogsaa selv fremhævede, faar jo endnu Formueudbytter med normal Afkastning af Formuen Lettelse.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at nogle supplerende Oplysninger, som var ønsket af ham, først i Dag var kommet til

Udvalgets Kundskab. Jeg maa tilføje, at det var Oplysninger, som ikke i mindste Maade kan have Betydning for Bedømmelsen af de her foreliggende Forslag, og at Oplysningerne allerede er Udvalget i Hænde.

Det ærede Medlem mente, at der var ingen Garanti for Konsolidering i de Regler, der her er givet for Selskabsbeskatningen, fordi det kun er Halvdelen, der gaar tilbage og bliver skattepligtig, for saa vidt der af Reserverne uddeles til Aktionærerne. Jeg beder det ærede Medlem her lægge Mærke til, at denne Bestemmelse om Halvdelen er en Bestemmelse, der findes i den bestaaende Skattelov, og som man fra alle Sider fandt rimelig den Gang, hvad den ogsaa i sig selv er. Det er meget rigtigt, at Finansminister Bramsnæs har foreslaaet en Skærpelse deraf, men dette blev jo ikke vedtaget af Rigsdagen. Men jeg henleder det ærede Medlems og hele Tingets Opmærksomhed paa, at ved Formuleringen af de nye Bestemmelser om Selskabs-skatten er Begrebet Reserver defineret paa en adskilligt skarpere Maade end tidligere, saaledes at der til de Reserver, hvor en Henlæggelse berettiger til de særlige Skattefordele, som dette Forslag byder, regnes f. Eks. ikke Udbyttereguleringsfonds og heller ikke Pensionsfonds, Delkrederefonds og andre lignende; der kan altsaa nævnes en Række Reserver, som er udelukket gennem Forslagets Definition, der jo foreslaar, at

„som Reservefonds betragtes alene saadanne Fonds, der hidrører fra den af Selskabet ved dets Virksomhed indvundne eller ved Realisation af dets Formuegenstande erhvervede Fortjeneste, og som gennem den saaledes tilvejebragte Forøgelse af Selskabets Kapital er bestemt til at tjene som Sikkerhed mod fremtidige Tab, medens Henlæggelser, der alene tjener til at udligne alt foreliggende Tab eller Værdiforringelse, ikke kommer i Betragtning.“

Nu frygter det ærede Medlem for, at det skal blive almindelig Praksis at tage fra Reserverne og uddele til Aktionærerne. Jeg tror ikke, det ærede Medlem behøver at hengive sig til denne Frygt, thi lige saa naturligt det er at tage fra en Udbyttereguleringsfond og andre mere svævende Fonds til Forbedring af Aktieudbyttet i et daarlige Aar, lige saa angribeligt vil det føles, hvis man tager af de faste Reserver, de Reserver, der ligger indenfor Forslagets meget skarpe Definition; det tror jeg et Aktieselskab vil betænke sig mange